

Øjendråber

-Fortællinger i mikroformat

”Øjendråber” af Torben M. Husum
-Fortællinger i mikroformat.

© Magnild Publishing 2023
Webside: forlagetmagnild.dk
email: info@forlagetmagnild.dk

Forsideillustration: dream.ai på baggrund af input fra forfatteren.
Øvrige illustrationer: Benjamin Barrett.

Må ikke kopieres eller gengives uden forudgående aftale
med Forlaget Magnild.

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået en aftale med Copy-Dan,
og kun indenfor de i aftalen nævnte rammer.

ISBN 978-87-974534-0-7

1. udgave, 1. oplag 2023.

Tryk: Toptryk Grafisk.

Magnild Publishing
- Tid til fordybelse

Forord

Da jeg for lidt over tre år siden skrev mine første tekster til projektet #FebruaryFiction (februaryfiction.dk), havde jeg ingen ide om, at de senere ville ende i denne lille antologi.

#FebruaryFiction er en fantastisk legeplads for forfattere og andre, der brænder for den kreative skriveproces. For mig er det et laboratorium, hvor jeg kvit og frit kan eksperimentere med genre, indhold og udtryk i tæt kontakt til læsere på de sociale medier. Teksterne er ofte inspireret af verden omkring mig netop i skriveøjeblikket. Det betyder, at hvad der venter dig i denne antologi spænder vidt og bredt. Enkelte historier vil du sikkert elske, andre vil måske slet ikke ramme dig og et par stykker er nok helt uforståelige. Tænk på dem som øjendråber, du tager, før du lægger dig til at sove. En enkelt eller to misser måske, men skidt med det - bliv ved med at dryppe.

En venlig læser på SoMe skrev på et tidspunkt: ”Jeg læste et par af dine februaryfiction-tekster for et par dage siden, og blev helt opslugt. Så fedt, spændende og overskueligt format. Sjove og inspirerende ...”

Jeg håber, at du vil få samme positive oplevelse med de små, finurlige historier og ønsker dig god læselyst. Tak fordi du vil læse med.

Torben M. Husum
Rødovre, Marts 2023.

I

Ordekvilibrist

Esben var ordekvilibrist. Han kunne noget med ord, som mange misundte ham. Utallige priser var det blevet til; laurbær, roser og champagnebobleparader. Hans kæreste, Helle, flød ned på gulvet som honning, når han hviskede hemmelige, magiske ord i hendes øre.

”Ord er levende organismer,” sagde han ofte. ”De skal slippes fri – hviskes, læses, synges og råbes højt. I stilhed kvæles de.”

Om mandagen stod han i nettokøen. En lille dreng så op på ham.

”Sjov næse manden har,” sagde han til sin mor. Esben var målløs. Han var ganske tabt for ord og vidste slet ikke, hvad han skulle sige.

II

Kaffe

”En kop kaffe. Sort.”

Baristaen stirrede forskrækket på Thomas.

”Det siger man ikke mere,” sagde hun. ”Nu hedder det bare ... kaffe.”

”Ookay, men hvordan ved du så, at jeg ikke skal have noget i?”

”Det spørger jeg om. Vil du have soya- eller havremælk i?”

”Nej, for fanden. Ren, sort kaffe.”

”Shhh, nogen kunne høre dig.”

”Og hvad så? Jeg skal sgu bare have min kaffe.”

”Men folk tror, at du er racist.”

”For at bestille en kaffe?”

”Ja, når du giver den en farve.”

”Men kaffe er sgu da sort!”

”Shh, skulle det være andet?”

”En brunsviger.”

”Shhh!”

III

Tale til nationen

Jan holdt en tale til nationen:

“Kammerater! Medborgere! Så er den gal igen. Politisk ukorrekthed og satire er efterhånden sådanne forsømte gebeter, at ingen gennemsnitsdansker overhovedet længere kan spotte disse sjælde dyr i deres naturlige habitat. Fantasisofret politisk korrekthed har desværre fået så stor en fanskare, at det har fortrængt de førnævnte mere eksotiske skabninger. Dette enhornede æsel med skyklapper er intet mindre end stedfortræder for sund fornuft og almen opdragelse. Det er sminke og camouflagen. Politisk korrekthed er cosplay for pøblen.”

”Er du Jan,” sagde en politibetjent.

”Ja.”

”Du er anholdt for hadefuld tale og at opildne til optøjer.”

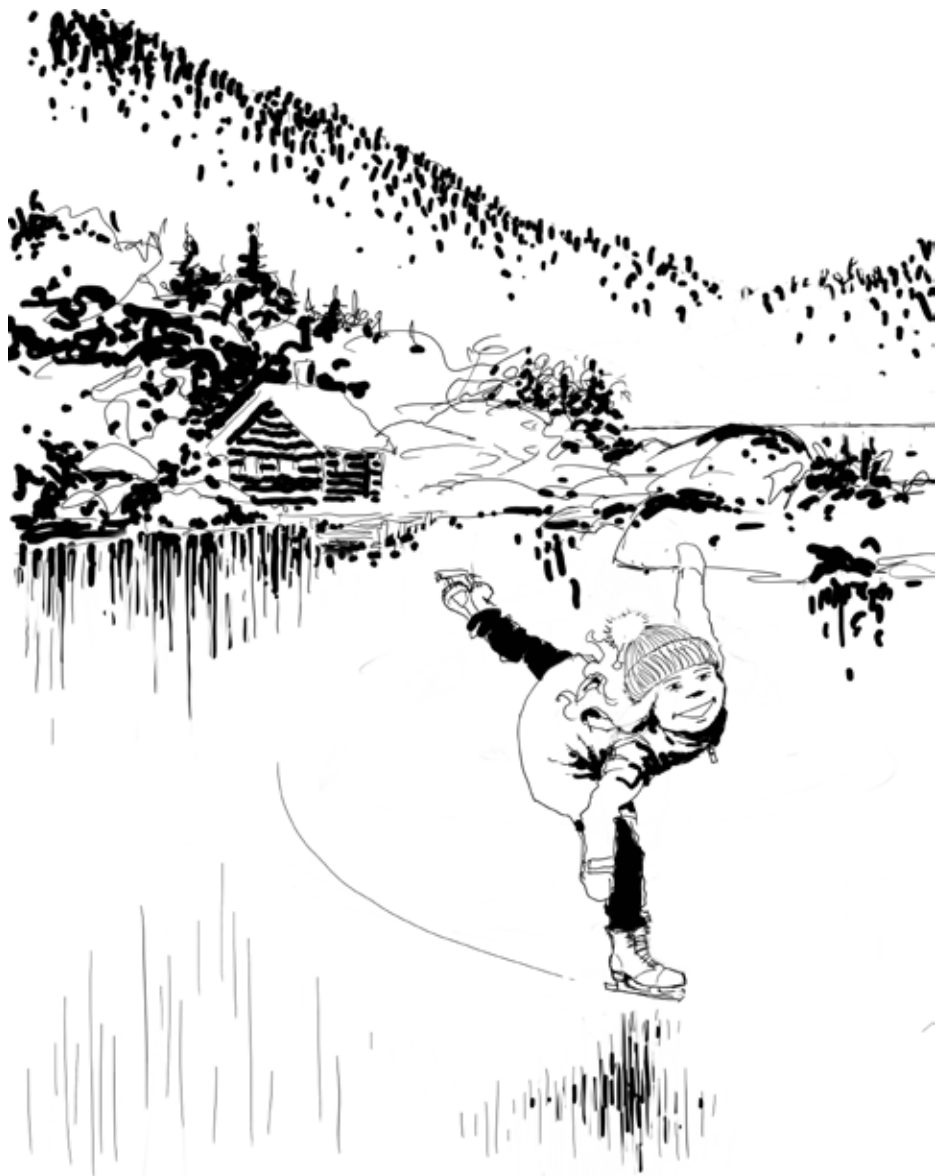
IV

Pelsjægerhuset

Jeg nærmede mig huset en kold februardag. Frosten bed i mine led. Små iskrystaller blev hængende i luften et kort øjeblik efter hvert åndedrag.

Huset i skovkanten havde engang tilhørt en familie ved navn LeStute. Det lød som slægtsnavnet fra en billig vampyrfilm. Huset havde tjent som pelsjægerstation her i ødemarken for halvtreds år siden.

Rystende af kulde nærmede jeg mig hoveddøren. Den faldt af hængslerne. Indenfor i mørket var spor af størknet blod på gulvet. Noget skarpt nev mig i halsen og det var ikke frosten. Jeg skimtede en mørk silhuet og sylespidse tænder, der dryppede af ... mit blod ...

V

Istur

Kan isen mon bære? Jeg placerer forsigtigt en tåspids på den spejlblanke overflade. Presser med tæerne.

Det knirker. En and flyver forskrækket op.

Stuen i det røde hus på søens modsatte bred lyser op. Jeg ser en skygge derinde. Gardinerne bliver trukket hastigt for.

Bær nu is. Men jeg tør ikke. Jeg vender mig om, skutter, lyner jakken helt op og flygter som andestegen. Afsted mod Rinkenæs sogn. Går jeg mere baglæns, går jeg helt i stå.

Et barn glider så ud på isen, hun drejer elegant rundt og bremses, så tusindvis af små iskrystaller løsrives. Lad bare de små.

VI

Basse

Basse var stor. Egentlig hed han Bo, men alle kaldte ham Basse – selv mor.

Basses krop var en sportsmodel af veltrænede overarme, bulnede lår og en alkoholfri sixpack. Mor kiggede kun ned ad trappen til træningshulen i kælderen, når der var mad eller Disney Sjøv.

Sommetider kom børn på besøg. De fik allernådigst lov til at løfte Basses vægte eller få en sejltur i romaskinen. Så spiste de marmelademadder og lo ad Basses naive humor.

Basse smilede genert og var tilfreds med sit liv.

Engang havde han haft en kæreste. Men hun løb sin vej, da hun besøgte mors kælder.

VII

Respektløst

Søren havde drevet grundig research. De sene timer ved computeren havde ikke været spildt. Interviews med venner, gamle kolleger og familie havde endeligt afsløret ofrets største svaghed. Søren havde let kunne udgive sig for at være journalist. Ingen havde fattet mistanke.

Nu skulle projektet så fuldbyrdes. Han mærkede, at det boblede i maven. I aften skulle det være. Præcis klokken nitten stormede han Aftenshowets studie. Kameramændene forsøgte at holde ham tilbage uden held.

Hele Danmark overværede, at Søren brændte wienerbrød af for åben skærm.

Rasmus Paludan så grædende med hjemme fra sofaen.

”Åh nej! Stop!” hulkede han voldsomt. ”Hvor respektløst!”

VIII

Paradigmeskift

Brady åbnede forsigtigt den støvede kasse. Han tog en dyb indånding. Der lå de Hængemt de seneste hundrede år. Han var den første, der så dem siden Teddy Roosevelts samtidige.

Han strammede plastikhandsken og samlede den ene af dem op med højre hånd. *Caput, corpus* og *collum* var kolossale. Langs siden løb små revner. Han gned på dem med fingerspidserne. Dødsårsagen måtte have været en voldsom ulykke. De var begge mindst tre gange så store som en normal lårbensknogle fra et menneske.

”Hvorfor er de gemt væk?” spurgte Brady.

”En anomali for det herskende paradigme,” sagde kuratoren og smilede stift.

IX

Alan Malmstrøm

Husker du Alan Malmstrøm? Han fik udgivet en bog for mange år siden.

Alan var vred. Han var misundelig på andres succes. Hver gang en anden forfatter fik en positiv lektøruddtalelse eller blev interviewet, så sydede det i Alans indre.

”Amatører og Wannabes,” råbte han og smed med møblerne.

En dag læste han sin egen bog forfra. Han måtte sole sig i sit eget geni.

På side syv formede bogstaverne et ondskabsfuldt øje. Han rystede på hovedet og læste videre. Senere vrissede hovedpersonen ad ham. På side 55 åbnede en glubsk mund og slugte ham råt.

Ingen så ham siden.

X

Horisont

På sin femårs fødselsdag havde Tim fået kage, gaver og en masse kærlighed. Det bedste ved dagen var dog, at han havde lært et brandnyt ord: Horisont.

Det lød sejt. Han forsøgte at bruge det i alle sætninger, han kunne komme på.

”Far, far, min horisont er oppe på loftet nu.”

”Nej, Tim,” sagde far. ”Sådan kan man ikke bruge ordet. Du kan ikke selv bestemme, hvor horisonten er.”

”Jo, det er min horisont. Jeg bestemmer. Nu er den på marken derude - se selv.”

”Ja, det er rigtigt. Horisonten er ude bag marken.”

”Nej, nu er min horisont på månen!”

XI

Knud

Uden varme, ild og glød.

Skæbnen havde noget bestemt for med Knud.

Når han sov, lå han altid med det ene ben foldet op under det andet – som den hængte mand på tarotkortene. Når han åbnede en cola, spruttede den altid over. Hver gang han kyssede sin kæreste, fik han små hår i munden. Når han kiggede på sit ur, viste det altid fire i fire, tre i tolv, ti over elleve.

Han drømte både nat og dag; men der var altid døde fluer bag hans seng.

Nu er det så Knud, der er død. Forstod du, hvad det betød?